

6.

Тежъкъ пѣтъ.

Дъждовенъ день.

Още въ зори полка бѣ построенъ и готовъ за походъ.

Отъ замъгленото небе непрѣстанно валѣше дъждъ.

Земята се обърна на каша, лѣпкава черна каша! Краката потѣваха и съ мѣка се изваждаха отъ нея.

— Хо—домъ . . . маршъ! даде се команда и полкътъ потегли.

Прѣдъ насъ, задъ насъ и надъ насъ се носѣха гарвани.

— Черни гарвани! защо така зловѣщо ни гледате? . . . Защо непрѣстанно, неуморно хвъркате слѣдъ насъ? Какво искате отъ насъ о, черни гарвани? . . .

Хрипкаво, дрезгаво гракане бѣ тѣхниятъ отговоръ.

Студено! А потъ се лѣеше. Едри капки потъ! . . .

Войницитеѣ едва крачеха. Калъта достигаше до колѣнѣ.

Изведнѣжъ отстрани нѣкой изпѣшка. Младъ момъкъ безпомощно изпусна пушката си и падна въ лѣпката, черна калъ.

Като вихъръ възъ него се спуснаха черните гарвани.

Никой не ги разпѣди!

Всѣкой гледаше да не остане назадъ.

Съ мѣка се вдигаха краката отъ калъта и бавно, бавно се движеше. дългата черна верига отъ хора все напредъ и напредъ!